

van de tweede orde zeer verlengd, bronsbruingroen met een lichte lengtestreep en licht geelwitte randen; onderzijde van den vleugel bruin en wit gevlekt.

Rug en stuit zwartgroen met lichtgrijze boogvormige vederrandjes, evenals de bovendekvederen van den staart. Staartpennen ongeveer eenkleurig donkerbruin met smalle witte en witgele zoomen; bek donker op zwart af. Voetwortel en teenen okergeel, zwemvliezen grauwwaart.

Over het algemeen genomen gelijkt mijn vogel wel eenigzins op het jonge mannetje van de zomertaling (*Q. querquedula* [L.]), maar zet men beide naast elkaar, zooals ze nu op dit oogenblik voor mij staan, dan valt het verschil dermate in het oog, dat men er niet aan twifelen kan, dat men twee afzonderlijke soorten voor zich heeft.

De bek van *Q. querquedula* is langer en gestrekter en de teekening aan wangen, halszijden en voorhals met veel langer strepen en lijnen. Bij *discors* hebben deze deelen een duidelijk gespikkeld karakter. Bij *Querquedula* is de krop lichtbruin met donkere vlekken en borst en buik bijna uniform wit of lichtbruin terwijl bij *discors* de geheele onderzijde dicht gevlekt is. Het blauw der vleugeldekvederen is veel fraaier en helderder dan bij *discors* en doet aan de azuurtint van diezelfde vederen bij het ♂ van de slobeend (*Spatula clypeata* [L.]) denken. Bij de zomertaling is dit blauw veel doffer. De goudgroene spiegel herinnert evenzoo veel meer aan *S. clypeata* dan aan *Q. querquedula* en eindelijk zijn de pooten van *querquedula* bruinzwart terwijl die van *discors* geel zijn. Dit laatste vooral is een zeer duidelijk kenmerk.

Behalve onze gewone zomertaling die ook bij ons

te lande broedt en tot het palaeartisch gebied behoort, worden nog vier vormen van het geslacht *Querquedula* onderscheiden. Twee daarvan (*Q. versicolor* en *Q. puna*) behooren thuis in Z.-Amerika, terwijl de beide overige (*Q. discors* en *Q. cyanoptera*) tot de Noord-Amerikaansche fauna behooren. De soorten van dit geslacht zijn alle gekenmerkt door de min of meer intensief blauwe kleur der bovenste vleugeldekvederen.

Of *Q. discors* zich reeds in een Nederlandschen naam verheugt, weet ik niet. In 't geheel (zie o. a. R. B. Sharpe, *British birds* II p. 294 en R. Ridgway, *Manual of North American Birds* p. 93) heet zij blue-winged teal, terwijl *Q. cyanoptera* (Vieill.) Cinnamon teal (kaneelkleurige taling) wordt genoemd. Ik acht eerstgenoemden naam wel juist met het oog op den fraai blauwen bovenvleugel en stel daarom voor, tenzij aan den vogel reeds een andere benaming is gegeven, hem ook bij ons: Blauwvleugeltaling te heeten.

Ten slotte een woord van dank aan den jonheer Van der Werff, die zijne moeite van het zoeken bij poeliers thans rijkelijk beloond ziet met de vondst van een geheel nieuwen vogel voor onze fauna, en die zich voor de ornithologie in het algemeen en voor de Nederlandsche in het bijzonder dus zeer verdienstelijk gemaakt heeft.

Moge dit voorbeeld van ijver meer en meer navolging vinden en moge het nog meer dan eens gebeuren, dat een nieuwe vogelsoort in de rij van onze *Ornis* wordt ingelijfd.

Doorn, 11 Nov. 1899.

MR. R. BN. SNOUCKAERT VAN SCHAUBURG.

Een Ontmoeting.

Het is een paar jaar geleden, maar mijn herbarium ligt naast mij, om mijn geheugen op te scherpen. Ik weet nog heel goed, dat mijne stemming niet rooskleurig was, toen de trein Hattem naderde; want in Hattem moest ik twee volle uren wachten op eene aansluiting. Heel alleen, op een snikheuten Juli-dag! Het was veel te warm, om in het mij onbekende Hattem te gaan dwalen, het station lag zoo open in den zon — bah, wat een stof! Men ziet, ik was op dat oogenblik een rechte pruttelaarster. En toen de trein stilstond? Weg was mijn booze bui, want daar langs den spoorlijn, groeide en bloeide een heerlijke bloemenschat. Spoedig had ik eene heele collectie; enkele planten moesten dienen, om minder mooie exemplaren in mijne verzameling te vervangen; andere ontbraken daar nog in, als: *Trifolium minus*, *Gnaphalium silv.* en *Turritis glabra* (de laatste bijna uitgebloeid).

En daar opeens lag ik met een soort van vreugdekreet op mijne knieën, bij een veld bloeiende hop, midden in de

barre zon! (Ik heb altijd gedacht, dat hop in bosschen en onder kreupelhout groeide, zoo geeft ook Heukels en Suringar het aan; (in mijn ouden druk tenminste).

„Zeker iets moois gevonden!” hoorde ik roepen, en een oude heer stond op een afstand lachend toe te zien. Ik schaamde me wat over mijn dwazen uitval, maar kom! de heer scheen ook een natuurliefhebber, hij kon dus begrijpen, dat iemand met een plant blijde kan zijn.

„Nu, mijn vondst is geloof ik niet zoo heel vreemd,” was mijn antwoord, „maar toch ben ik er blijde mee, want het is voor het eerst van mijn leven, dat ik hop zie.”

„En hoe weet u dan, dat het hop is?”

„Och, ik heb er al zoo lang naar gezocht en mij de eigenschappen goed in het hoofd geprent, 't moet hop zijn.”

„Nu, wees maar gerust, 't is hop.”

„Kent u den Latijnschen naam ook?”

„Zeker, *Humulus Lupulus*.”

Wij bespraken daarop het nut van den wetenschappelijken naam te kennen, waar de Hollandsche benaming, in de verschillende provinciën, zoo weinig overeenkomt.

Wij gingen nu samen wat botaniseeren en uit alles bleek, dat mijn leidsman geen alledaagsch liefhebber was, want hij wist mij heel wat van de plant en hare verrichtingen te vertellen, en kende behalve den latijnschen naam ook den plaatselijken. 't Was een goedkoopse privaatles!

O, wat werd ik hartelijk uitgelachen, dat ik „bang” was voor insecten en ik hoorde, wat mij reeds meer was gezegd: dat ik mij daardoor een rijk veld voor onderzoeking afsloot. Maar opeens bedacht ik, dat ik niet gekomen was voor natuurstudie, en dat de trein waarschijnlijk niet zou wachten, tot wij eene complete verzameling hadden. Och ja, die was al lang weg! Gauw getelegrafeerd, dat ik de trein had gemist. Nu, dat kan gemakkelijk gebeuren, als men maar twee uur tijd heeft om over te stappen! Dan maar van den nood een deugd gemaakt, en weer aan het zoeken. Tot troost kwam mijn „leermeester” even later naar mij toe met een boterbloempje. „Een bijzonderheid die in mijn herbarium ontbreekt,” zeide hij, „maar die ik u wil geven op onze humulus-kernismaking.” Het bloempje had zeven blaadjes, een daarvan was ingeplant onder den kelk. „Bij den *Ranunculus polyanthemum*, komt het vaak voor, dat er meer dan 5 kroonblaadjes zijn, maar toch nooit op deze wijze gerangschikt.”

Ik geef u hierbij de afbeelding (deze is niet voor reproductie geschikt. H.); het kroonblaadje, dat onder den kelk zat, afzonderlijk, juist zooals ik het in mijn herbarium heb. Het aantal meeldraden is tallijk; ze zijn op den bloembodem ingeplant. Ook het honiggroefje mankeert niet. Ik weet niet meer, of de naam mij genoemd is, maar in dat geval heb ik hem vergeten. Ik kon de plant dus verder niet indeelen.

Wij zochten ieder nog een mooi ongeschonden blad van de hop, toen opeens de oude heer met een gerimpeld hoofd iets stond te verzinnen. „U zult me vreeselijk dom vinden, maar ik kan nu waarlijk niet op den latijnschen naam van hennep komen.

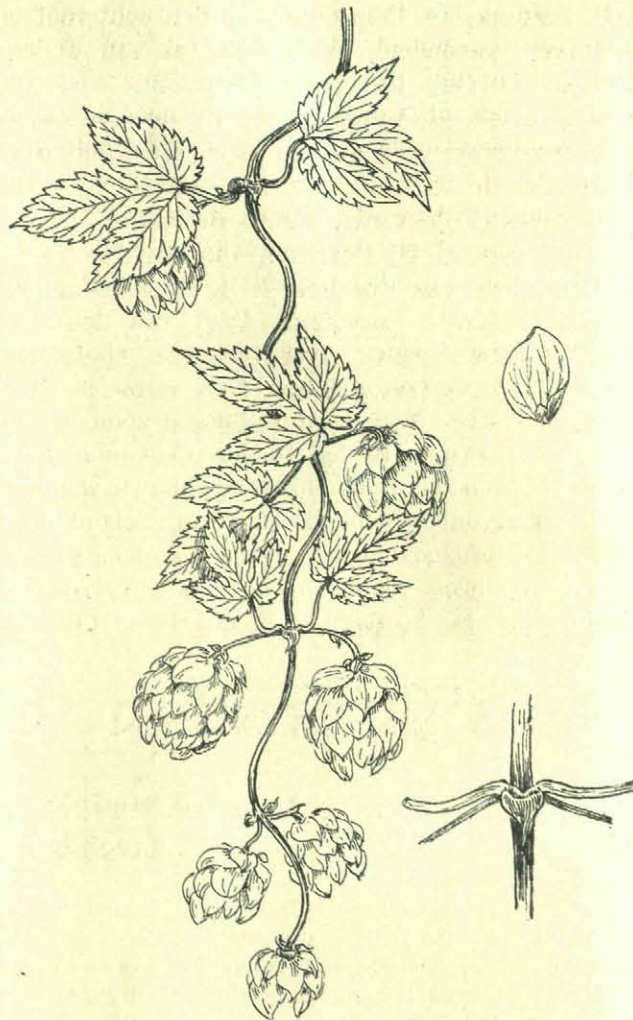
„Wel,” zeide ik met een wijs gezicht, blij, dat hij nu eens iets niet wist, „hennep heet. . . . Och kom, hoe heet het ook weer?” En waarlijk, nu was ik het ook kwijt! Wij stonden samen te verzinnen, en vertelden elkaar telkens, dat het toch „al te gek” was, dat het ons „op den tong brandde” en dat het toch zoo gemakkelijk was. Mijn „leermeester” was half-boos op zichzelf, dat zoo iets eenvoudigs hem niet in wilde vallen en misschien ook op mij, omdat ik hem dat vergeten woord niet kon zeggen. Wij raakten er hoe langer verder af, en toen de trein voorkwam, martelde het ons nog. Ik stond juist gereed om in te stappen, toen ik bijna van schrik achterover viel, door een harden schreeuw in mijn oor „*Cannabis sativa*.” Het was den ouden heer juist op dat oogenblik ingevallen; en ieder zal wel bij onderzinking weten, dat als we lang op iets hebben verzonnen, dat wij moeten weten, er een soort van rust over ons komt, als we het eindelijk hebben gevonden.

Wij lachten beiden om mijn schrik. „Juist, juist,” zeide ik, „hoe is het mogelijk, dat wij het vergeten hebben.”

„Vergeet het maar niet weer. Zult u mijn *Ranunculus* bewaren?”

„Zeker.” De conducteur maande tot instappen, meer kon ik dus niet zeggen.

„Is dat niet professor. . . .?” vroeg eene medereizigster. Ik wist het waarlijk niet, wij hadden vergeten, ons aan elkander voor te stellen. Ik wensch ieder zulk een leidsman

Teekening van Joh. Jacobs te Helmond.
Hop met vruchten (*Humulus Lupulus*). (Rechts een stengelknoop en vruchtblad).

toe, ook al kan hij zich op een oogenblik niet herinneren, dat hennep *Cannabis sativa* heet. Ik heb er o.a. door gewonnen: *Scabiosa columbaria*, *Knautia arv.* *Coronilla vulgare*, e.a. een goede oogst dus, als ik er bij reken wat ik zelf reeds had gevonden, o. a. *Gnaphalium silv.*; *Turritis glabra* (bijna uitgebloeid), een *Orobanche*, ik meen *Orobanche Picridis*, maar het exemplaar was te zeer beschadigd, evenals de voedsterplant, om het met juistheid te kunnen aangeven; *Malva vulgaris* enz.

Rotterdam.

H. K.

Verslag omtrent voor Nederland nieuwe planten, gevonden in 1899.

Bij voortdoring blijkt mij, dat niet alleen door de samenwerking van velen tal van nieuwe vindplaatsen bekend worden, doch tevens, dat zodoende voor

ons land nieuwe planten gevonden worden, waarvan het mij niet dan aangenaam kan zijn, telken jare een verslag uit te brengen.